

greppet ligger visserligen till möjligheten samt såsom förutsättning uti den sinnliga förnimmel- sen, hvilken ej utan det förra kan tänkas, såsom t. ex. ett ofullkomligt scende ej kan tänkas utan ett fullkomligt seende, d. v. s. utan begreppet om seendet i och för sig sjelft; men den högre förnimmel- sen eller begreppet är ej verkligt uti den lägre, emedan den lägre ej vidare då skulle vara lägre, och hvad som ej i verkligheten finnes till uti något, kan naturligtvis ej heller ur detsamma genom någon slags abstraction vinnas. Det är endast, såsom nämnts, genom en sjelfständig act af mitt tänkande, som jag begriper något, hvilket tänkande således är den enda kunskapsgrunden.

Dock, äfven om man antager möjligheten af en sådan kunskapsgrund, inser man likväl ej dess grundläggande betydelse i afseende på kunskapens verklighet. Man säger sålunda: allt hvad som ur det rena förnuftet vinnes, har en blott och bart negativ karakter, innehåller blott begränsningar och former för det positiva, hvilket ur erfarenheten flyter. Men man misstager sig då om betydelsen af ett positivt, hvilket är detsamma som det absolut inre, hvilket således ej kan vara något yttre eller blott form. Det positiva är hvad något i sig sjelft är, och om detta har naturvetenskapen ingen kunskap; ty man kan t. ex. ej säga, hvad ljus och värme